

Már a hajnalcsillag int, ahhoz is csak

kell idő, hogy a piros vas postaládát megtaláld, reggeli előtt kimenj, a levelet bedobd, a Russel Square felől a rigó szavát meghalld, hogy ferdén oldalt a nagy pályaudvarok felett a kis merev fényt észrevedd, és hogy az legyen, „tessék, semmi sírás, megreggelizni, aztán a városnak nekivágni, én nem tudom, mi az Éliással és a Poszival most Yorkba visszük a bandát, de hát, tudod, itt annyi minden van, dolog, nem tudom, mikor találkozhatunk, esetleg ugorj ki Lingfieldbe, mi már láttuk, jópofa kis Agatha Christie-város, fut ma egy Franny és egy Seymour, és Visage, de akkor engem ne keress, másutt leszünk, inkább jól nézd meg, hármas befutóra vehető-e, mondom, Visage mellett Against You és Gay Lussac; vigyázz, a pályára nem engednek be semmi szeszes italt, ne kérdezd nagyon összevissza, szokásod szerint, épp a rendezőket, mondjuk, mit tudom én, az autóbehajtónál, szokásod szerint, tudod, ahogy aztán kibukkannak középen a pályán, a fejések, menj föl a faluba, a templom mellett keskeny járda vezet, túl az iskolán, drótkerítés kétfelől, kis főtér, ott kapsz gint, a London Gin nem nagy dobás, 35 fokos, de meg se árt, ülj le, feltűnés nélkül, Sir Henry sírkövére, most nem az, Sir Henry nem fut, de egy El Capistrano placc-gyanús, az üveggel vonulj el a hátsó klozetra, az Eliás is ott ivott, egész kicsit, ne ráncold a homlokod, ne rosszalljál semmit, a szárnyam továbbra is olyan piszkosfehér, mint akkor fél három órakor, tulajdonképpen úgy is veheted, alszom, látod, milyen szépen nekilódultál azért, tizenegy év után, nem kell nyakra-főre a fehér szint keresned a lovak neveiben, vagy a mamájuk meg a papájuk betűiből összeraknod, a mesterséges kombinációk nem vezetnek mindig jóra, tudod, akkor már, hogy azt hitted, alszom, akkor már rég átsegített a Poszi egy — te úgy mondanád, ab-lakon, mondom, de hát itt másképp vannak a dolgok, sok mindenféle dolog, jó, itt is azt mondják, végül urémia volt, büszke is voltam rád, amiért ilyen jól diagnosztizáltad, lehet, az egyik tojásnál feszült meg valami rostanyag a kloakám mellett, ez később együttjárhat az ér meg-pattanásával, a húgyvér előnti az agyat, akkor hallottad azt a zajt, akkor láttál a fakanál-rudamról fejjel lógni, le, de most nem is ez, Gelsen-kirchenben a sült kolbásszal elégedett leszel, zsömlében adják, olcsó, de túl sokat ne egyél, Dinslakenben az ügetőn túl sokat ne sörözz, vigyázz, hogy bármennyire is szeretted Ottlik Géza barátodnál azt a Hanna csajt, ne Comtesse Hannén kelljen visszanyerned mindent ott egy céljótós futamban, persze, én meg már ezt nem tudom, ha rám hallgatsz, és látod Duisburg, igen, Duisburg felé a csillagot, ne a réteket nézd, ne a ligeteket, rád lelnének, arra hajtana valami kézbesítő motoros, egy munkagép, ne ilyeneken gondolkodj, különben úgy-amúgy se szoktál aldatózni, nem bánom, a Hansaringen, ha már Kölnben jársz, vegyél whiskyt, lehetőleg másnap hajnalig ki ne idd, baj, meg fogsz az édes ízétől undorodni hamar, tedd meg Rheinpolart, a csillag ezt fogja mondani neked, építsd föl szépen Sir Actionig a nyereeményt, aztán: mintha elválták volna, ne feledd, én Krieauban

is megmondtam neked, menj, nézd meg, a startatónak fehér szárnya lesz, mondom, semmi szemhomály, hallok a rigót, akkor a mezőny ott robog, visszafogottan, a sulkyk előtt a lovak, Miss Lord, Lady Sindelburg, Bloody Meadow, Bella Fortuna, Sissy X, és rajt, és láttam, elfordítod a fejed, de hát föl, föl, semmi vész, ugye, és most „szia, édes drágám, ígérd meg, jó leszel, menj, már a Cutty Sword előtt” — ez volt a szállodai étkezőm — „heten várnak, légy az első tizben.” Elhalványodott. Néztem Bloomsburyt, ahol Virginia Woolf azt mondta az első londoni légitámadás után: na, csakhogy ezzel sincs gond... és házuk romjaira mutatott, kész, a mű bevégeztetett, hála Isten, aztán pár hét, pár hónap, a lány tálal az úrnak, hol van Virginia? nem látta senki, Leonard Woolf akkor az emeletre felrohant, egy búcsúlevelet talált, de az Ouse partján csak az agyagba vágva a botot, és csak két hét múlva magát Virginiát, telerakta kövekkel a kabátja zsebét, jó úszó volt ugyanis, és akkor ez. Mentem reggelizni. Délben egy repülőgép húzott át, nekem úgy a Kingsway felett, épp valami horror-regényt kerestem, 1988-at írtunk, fordítani, aztán a Temze partján ültem, elgondoltam a tizenegy évet, Szpéro mellett, ahogy a gépeket néztem, fönn, mind az volt, hogy „Nem, nem...”, maradni, végigcsinálni valamit, aztán most is, ráhagyni, kiránduljanak, mind, akik nincsenek már itt velünk, most a Samu is át fog menni, hozzájuk, át, a szívelégtelenség kis hörgéseit hallom, Samu, Samu, megnéztem a tabáni rézsút, tegnap temettük el a félszemű, félszárnyú zödi madarunkat, a Tutut, rütyü, harangocska, ilyen neve is van neki, most már sose lesz, hét év, tizenegy, a Samuval tizenhárom év megy el, ráhajtom az államot a hideg korlátra, várom a célfutót, Comtesse Hanne, na, jó, megiszom még a tizenhetedik söröm, hallom ötletnek Rheinpolart, igen, Sir Action jó tippnek ígérkezik, a Hansaringen az éjjel-nappal bolt előtt habozom kicsit, hajnalban, három után, fölébredek, nézem a másnapi Heat-et, a gelseni, dinstlakeni esélyeket, a szekrény sarkában már folt van az ügető-üveg alatt, kiemelem, a kupakjába öntök, így jobban beosztható, a tévében semmi Joy és Joan, semmi Swan Philip, nem szól a fehér álarcos, téli-kabátos harmonikás, a kerek kalapos, Velence, egy vak pap néz ki rám egy régi filmből, Szpéro hol volt arra még, elmentek az ablaka alatt, tudta, nem szólt ki, mi a jobb, hanyatt verem a fejem búbját a falba a polc fölött, ahogy csaknem függőleges az üveg, nem mindenfajta társalgás túl jól bírható, baj, ami túl jól, másrészt, ugye, meg az is, röhögök a klozeton, jól kiszúrtam a rendezőgárdával, iszom a lingfieldi gint, elfelejtem Visage-t, pedig, mondom a tükörnek, Against You az egész, de hát mi volna ellenemre, ami emberi, és oly több-mint-emberek, azok voltak ők, kinéztek, a hajnalcsillagot keresni, de csak „BAUMANN ÉS FIA, INGATLANÜGYNÖKÖK”, áll neonból a hajnalcsillagom helyett.